

سیاست‌ها و عملکرد غیرمسئولانه کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل،

بار دیگر جان یک پناهجوی سیاسی را گرفت!

اقبال امام‌پناه، پناهجوی ایرانی در شهر وان ترکیه، به علت مبتلا شدن به تومور مغزی، از طرف دکتر برای وی تشخیص عمل جراحی داده می‌شود. خانواده او، از عهده هزینه هنگفت این عمل بر نمی‌آید؛ به همین سبب همسر اقبال، به دفتر UN در شهر وان، مراجعه می‌کند و از آن‌ها تقاضای کمک می‌نماید. اما با کمال تاسف از طرف این نهاد که ظاهراً خود را مدافع پناهندگان و انسان‌های تحت ستم و درمانده معرفی می‌کند، به درخواست همسر اقبال که عاجزانه تقاضای کمک داشته واقعی نمی‌دهند و اعلام می‌کنند اگر هزینه عمل جراحی کم‌تر بود می‌توانستیم کمک کنیم و به بهانه تماس با دفتر UN در آنکارا، از تصویب این هزینه و پرداخت هزینه عمل خودداری می‌کنند. این در حالی است که پزشک معالج اقبال، در نامه‌ای به دفتر UN به این نکته اساسی اشاره می‌کند که او، باید هر چه زودتر تحت عمل جراحی قرار گیرد. با رد درخواست همسر اقبال، او در نهایت مایوس و درمانده به دکتر مراجعه کرده و به او اطلاع می‌دهد که UN هزینه عمل جراحی را تقبل نکرده است. دکتر معالج اقبال نیز اقدامی برای عمل کردن اقبال ننموده، بلکه به کشیدن آب تومور بسنده می‌کند که بعد از مدتی از این عمل، متأسفانه اقبال به هوش نمی‌آید و هشت روز را در حالت بیهوشی سپری می‌کند، تا این که در روز چهارشنبه ۲۵/۲/۲۰۰۴، در مقابل مرگ تسلیم می‌شود و غم و اندوه فراوانی را برای همسر و سه فرزندش به جا می‌گذارد.

اقبال امام‌پناه، از سال ۱۹۹۹، در ترکیه به سر می‌برد و تقاضای پناهندگی سیاسی اش از طرف UN با جواب رد مواجه و پرونده بسته مطلق شده بود. واقعا چه عاملی باعث شد اقبال، که هنوز ۴۲ سال از زندگی اش سپری می‌شد دچار بیماری شود؛ آیا ترس و نگرانی از دیپورت به ایران و استرس همیشگی‌ای که به این خاطر داشت؟ احساس عذاب به تقصیر از این که زندگی فرزندانش به خاطر او تباه شده و هیچ ضمانتی برای آینده‌شان متصور نبود؟ و یا از طرف دیگر عدم مساعدت مادی UN بعد از این که کاملاً اطلاع یافت که اگر تحت عمل جراحی قرار نگیرد جانش را از دست می‌دهد، عامل اصلی مرگ اقبال است؟ بدون شک مسئول و بانی این حادثه ناگوار UN می‌باشد.

در حال حاضر تعداد زیادی پناهجوی سیاسی در شهر وان ترکیه، که از طرف UN پرونده‌هایشان بسته مطلق شده به سر می‌برند. بسیاری از آن‌ها دچار افسردگی شده‌اند. تعدادی از آن‌ها متاهل

و صاحب فرزند می‌باشند. شرایط سخت زندگی‌شان تاثیر روانی منفی و مخربی بر روی فرزندانشان گذاشته است. ندیدن هیچ روزنه‌ای که بتوانند امیدواری به آینده و خارج شدن از این وضعیت را داشته باشند، همگی را دچار یاس و بی‌رمقی فکری و جسمی کرده است.

ما از کلیه نهادها و سازمان‌های مدافع حق پناهندگی سیاسی، احزاب و سازمان‌های چپ و دمکراتیک خواستاریم که کمیسیاریای عالی پناهندگان سازمان ملل را تحت فشار قرار دهند و آن‌ها را موظف کنند که پرونده‌هایی را که مطلقاً بسته اعلام کرده دوباره تحت بررسی قرار دهد و فرصت بدهد تا دوباره از حق خود برای پناهنده شدن دفاع کنند.

جمعی از پناهندگان شهر وان در ترکیه

۲۶ فوریه ۲۰۰۴